

MAUDY ALFERINK, SCHILDER

HOE MAUDY ALFERINK NA EEN ONGELUK BLEEF DENKEN IN MOGELIJKHEDEN EN DE CREATIVITEIT HAAR EEN NIEUWE PASSIE GAF

Terwijl Maudy Alferink met het ontwerpen van kostuums hard aan de weg timmerde, bezorgde een zwaar auto-ongeluk haar carrière een noodgedwongen draai. Een verminderde hersencapaciteit noopte haar tot het stoppen met waar ze zo van hield. In het revalidatiecentrum zette ze haar creatieve talent, dat ze eerst uitte in de meest fantastische kostuums, om in kunst op het doek. Hoewel de pijn van het missen van haar eerdere werk nooit zal verdwijnen, heeft ze in het schilderen een nieuwe liefde gevonden. De doeken die ze tijdens haar revalidatie schilderde vlogen de deur uit en de combinatie van passie, talent en haar authentieke stijl met 3D-accenten bracht haar al een eerste solo-expositie. Toch blijft de kunstenares bescheiden, maar is ze niet minder ambitieus.

TEKST

Jasper de Vries

FOTOGRAFIE

Subaila Sabmarani

Wat voor Maudy Alferink begon als een eigen kledinglabel gericht op leggings, groeide al snel uit tot een bedrijf dat volledige kostuums ontwierp en produceerde. Daarmee belandde Alferink in de evenementenwereld en nam ze bij evenementen steeds vaker de gehele entertainment voor haar rekening. 'Via Jägermeister kreeg ik een verzoek om namens mijn eigen label kostuums te maken voor een evenement,' begint Alferink haar uitleg over de omslag van haar bedrijf. 'Vervolgens werd ik al vrij snel gevraagd voor theaters in Amsterdam en diverse festivals, met Zwarte Cross als hoogtepunt. Het ging van hardcore feesten met bombastische kostuums tot schattige fashion events. Die diversiteit maakte het nog leuker. Bij mijn kledinglabel moest ik natuurlijk voorzichtig zijn wat betreft creaties, want het moest verkoopbaar zijn. Met de kostuums kon ik het zo gek maken als ik wilde. Steeds vaker werd de entertainment binnen een evenement mijn eigen kindje. Naast de kleding deed ik de make-up, regelde dansers of modellen en organiseerde het totale proces. Het was fantastisch en ook erg druk. Ik werkte zeven dagen per week en was een echte workaholic, maar elke dag bomvol energie.' In de zomer van 2014 wist Alferink haar drukke werkzaamheden zo

te plannen, dat ze met vriendinnen een midweekje naar Engeland kon. Daar zou ze een festival met topartiesten gaan bezoeken en genieten van de wereldstad Londen. Het liep anders. Een auto-ongeluk maakte niet alleen een abrupt einde aan de trip, maar zette ook haar leven op z'n kop. 'De dag voor het festival kwamen we met de auto in een file terecht,' blikt Alferink terug op het fatale moment. 'Ik zat achterin en dutte wat in. Op het moment dat ik mijn ogen weer opende, lag ik met mijn gezicht door de zijruit en mijn heup tegen het plafond van de auto. Zonder goed te beseffen wat er gebeurd was, wist ik wel dat het ernstig was. Ik bleef continu tegen mezelf herhalen: er zijn mensen die je gaan helpen, je gaat niet dood. De auto moest helemaal opengeknipt worden om mij eruit te halen. Een vrachtwagen had de file over het hoofd gezien en was vol achterop onze auto ingereden. Daardoor zat ik muurvast. Pas toen ik los was, merkte ik dat ik helemaal niets meer kon bewegen.'

Alferink noemt een waslijst op aan breuken en andere schade waar ze mee te kampen had als gevolg van het ongeluk. Dat gebroken heupen en ribben slechts een klein onderdeel bevatten van de lijst, geeft aan hoe ernstig ze er aan toe was. Na ziekenhuisperiodes in Londen en Deventer moest ze in een revalidatiecentrum in Apeldoorn opnieuw leren lopen. Ruim een jaar na het ongeluk zat haar revalidatieproces er eindelijk op en was ze hersteld. Lichamelijk, want toen ze haar werk weer op wilde pakken, bleek haar hersencapaciteit op verschillende vlakken verminderd te zijn. Alferink: 'Door mijn fysieke ongemakken

‘Gek-scherend noem ik het wel eens modern schilderen in de oude stijl’

kon ik niets zelf. Douchen, aankleden, naar het toilet, eten. Maar dat was tijdelijk. De boodschap over mijn verminderde hersencapaciteit en het besef dat ik niet meer de oude zou worden en mijn werk niet meer kon doen, was ontzettend confronterend. Ik heb er veel moeite mee gehad om dat te kunnen accepteren. Mijn gehele leven was ik een bezig bijtje geweest en dat kon nu gewoon niet meer. Heel eigenwijs heb ik toch nog geprobeerd om een opdracht op te pakken, maar ben ik keihard onderuit gegaan. Zelfs met koken kon mijn hoofd al zo vol raken dat ik bijna de boel in de fik zette.’

REVALIDEREND SCHILDEREN

De pijn van het niet meer kunnen uitvoeren van haar geliefde werk is nog nadrukkelijk aanwezig. Terwijl ze over de geestelijke gevolgen van het ongeluk spreekt, is het verdriet merkbaar en bijna vast te pakken. Tegelijkertijd toont ze ook haar strijdbaarheid en positieve denkwijze. ‘Een hele dag rondlopen op een festival zit er voor mij niet meer in,’ vertelt ze. ‘Daar kan ik heel hard van blijven balen, maar ik kan ook kijken naar wat ik nog wel kan en waar ik plezier uit kan halen. Natuurlijk heb ik echt wel moeilijke momenten gehad en een potje lopen huilen. Als ik eindelijk even zonder krukken wilde lopen bijvoorbeeld, en ik maximaal drie stappen zonder die dingen kon zetten om vervolgens een week lang weer met pijn op bed te liggen. Dan was ik echt pissig, het voelde zo oneerlijk. Maar ik

bleef naar de mogelijkheden en vooruitgang kijken. Daarin had ik veel steun van mijn vriend en ouders. Hun positieve en behulpzame instelling heeft me echt geholpen.’

In het revalidatiecentrum bracht haar blik op mogelijkheden Alferink bij het schilderen. Al snel bleek ze de creativiteit die ze eerst vertaalde in kostuums, ook tot uiting te kunnen brengen op het witte doek. ‘Tijdens mijn revalidatie wilde ik iets gaan doen wat ik leuk vond én wat ik op dat moment kon,’ begint ze de uitleg over hoe ze is begonnen met schilderen en dit uitliep naar haar huidige werk. ‘Anders voel je elke dag alleen maar de pijn en lig je daar continu over na te denken. Bovendien had ik daar enkel oudere mensen om me heen, de jongste na mij was een jaar of zestig. Ik ouwehoerde soms wel met ze hoor, dat vond ik prachtig. Maar ik wilde ook echt bezig zijn. Het revalidatiecentrum had een activiteitenholkje waar bejaarden zaten te puzzelen en te knutselen. Ik ging daar schilderen, veelal liggend of vanuit een speciale rolstoel. Toen ik mijn eerste schilderij af had, leek het mij leuk om dat via Facebook met de buitenwereld te delen. Niet veel later kreeg ik een berichtje dat iemand mijn schilderij wilde kopen.’ Naast dat het schilderen haar ontspanning gaf, beleefde ze er ook enorm veel plezier aan. Na haar eerste werk schilderde ze in het revalidatiecentrum nog vijf doeken, die allemaal gretig aftrek vonden

onder kunstliefhebbers. ‘Ze werden ook steeds groter,’ vertelt Alferink vol enthousiasme. ‘Als ik bezig was, zat alles om mij heen onder de verf. Volgens mij waren ze in het centrum blij toen ik weg was, haha! Ik schilderde daar vooral vanuit mijn interesse voor mode, kostuums, mensen en uiterlijk. Op internet zocht ik naar afbeeldingen, waar ik vervolgens mijn eigen invulling aan gaf en dat zette ik dan op het doek. Daarbij gebruikte ik ook 3D-materialen zoals veren, bladgoud, oud textiel en wol. Dat bestelde ik via internet, hoewel ik me ook een keer in een rolstoel door een verzorgster heb laten vervoeren naar een kunstwinkeltje in de buurt. Dat kon ik eigenlijk niet, maar ik haalde daar zoveel plezier uit.’ Lachend: ‘Van die tocht ben ik overigens wel een week kapot geweest.’

VAN BEZIGHEID NAAR WERK

Na het echte besef dat ze vanwege haar beperkte hersenbelasting haar oude werk niet meer kon doen, stelde ze zichzelf een belangrijke vraag. De vraag wat ze nu de rest van haar leven kon en wilde gaan doen. ‘Het antwoord daarop gaf me een heel sterk en motiverend gevoel: doorgaan met schilderen. Vanaf dat moment ben ik er vol voor gegaan en nu wil ik het verder uit gaan bouwen.’ Met dat laatste heeft ze inmiddels een flinke stap gezet. Het Fashion Hotel in Amsterdam wilde haar werk graag tentoonstellen voor publiek. Na een goed uitgekakte groepsexpositie in Deventer was hiermee

haar eerste solo-expositie een feit. In december werd de opening groots gevierd, met de bedoeling dat haar werk daar drie maanden zou blijven hangen. Inmiddels wordt echter al gesproken over een verlening van nog drie maanden. De kunstenaar is scherp en kritisch over de locaties waar haar werk tentoongesteld mag worden. Zo liet ze onlangs de mogelijkheid voor een expositie in Tokio lopen. ‘De afgelopen tijd kreeg ik steeds meer verzoeken van partijen of ik niet bij hen wilde hangen. Daar ben ik al heel snel selectief in geworden,’ erkent ze. ‘Voor bekendheid kan ik het wel in elke snackbar gaan hangen, maar dat werkt niet voor mij. Ik kies specifiek voor bepaalde evenementen met een leuk en origineel concept, waarbij ik heb gevoel heb dat mijn doelgroep er zou kunnen komen.’ Alferink toont zich bescheiden over haar werk en

legt de nadruk op dat ze nog erg veel bij moet en vooral ook wil leren. Een stapel boeken van Jan van Eyck en enkele aantekeningen verraden haar persoonlijke studie. ‘Daar kan ik echt in verzinken,’ geeft ze ruiterslijk toe. ‘Ik haal er dingen uit en gebruik het binnen mijn eigen werk, maar wel met mijn eigen stijl. De Kunstacademie zou wat betreft studie wel passen, maar in mijn ogen word je daar toch een soort van gevormd. Dat wil ik niet, ik bedenk en maak dingen die bij mij passen.’ Daarbij maakt ze, net als tijdens haar periode in het revalidatiecentrum, gebruik van diverse 3D-materialen. Het is onderdeel van haar stijl, die ze omschrijft als geschilderd realistisch. Je ziet elke penseelstreep, maar het geheel zorgt voor een realistisch beeld. De combinatie met 3D-materiaal is daarin heel tof. Soms zie je niet eens of iets

geschilderd is of dat het een 3D-object is, dat vind ik echt gaaf.’

‘Mijn werk maak ik ook met een dikke knipooog naar de oude grootmeesters,’ gaat Alferink verder. ‘Die ouderwetse manier waarop onder meer Jan van Eyck schilderde, dat enorm gedetailleerde, vind ik een beetje verloren gegaan in de kunstwereld. Zij schilderden vaak personen met aanzien, maakten vaak portretten. Dat doe ik ook, en noem het gekscherend wel eens schilderen in de oude stijl op een moderne manier.’ Om goed duidelijk te maken wat ze wil zeggen, illustreert ze haar woorden met een voorbeeld. Momenteel ben ik bezig met het schilderen van Doutzen Kroes en haar twee kinderen. Het is gebaseerd op een beeld van haar tijdens een optreden bij Victoria Secrets, met van die grote vleugels, een verentooi en allemaal juwelen. Het ziet er heel rijkelijk uit, echt een Van Eyck-beeld, maar dan van nu. In het beeld heb ik toegevoegd dat ze haar dochtertje op de arm heeft en dat haar zoonnetje aan haar been staat. De werelden van moeder en topmodel komen daarin samen.’

STENEN, TAKKEN, PLUISJES EN HARD WERKEN

Haar ogen glimmen en de glimlach verdwijnt geen moment meer van haar gezicht. Het is duidelijk dat ze over haar passie en nieuwe liefde praat. Niet alleen door haar lichaamstaal, maar ook door de manier waarop ze spreekt. Vol enthousiasme en doordrenkt met plezier. ‘Hierboven ben ik altijd bezig met mijn werk,’ zegt ze terwijl naar haar hoofd wijst. ‘Overal haal ik inspiratie vandaan en neem ik dingen mee voor een nieuw schilderij. Dan loop ik in een bos en neem ik allemaal eikels mee. Vervolgens maakt ik een portret van iemand met een 3D-hoed van eikels. Met de hoed op gedraagt die persoon zich als een eikel, terwijl hij dat in het normale leven helemaal niet is. Dat idee schiet me dan in het bos al te binnen. Ook kom ik veel op antiemarktjes en als we op vakantie zijn, trek ik overal stenen, takken en pluisjes vandaan. Die moet mijn vriend dan vervolgens in de rugzak met zich meeslepen, haha!’

Gevraagd naar haar toekomst en doelen maakt de passie weer plaats voor bescheidenheid. ‘De komende jaren wil ik keihard werken en mezelf blijven ontwikkelen. Ik wil elke dag kunnen zeggen dat ik weer een stukje beter ben geworden. En natuurlijk is het leuk als je erkenning krijgt en je werk goed verkoopt. Maar ik vind het ook belangrijk dat ik het verkoop aan mensen die er echt een gevoel bij hebben. Het is al vaak voorgekomen dat ik een doek verkocht aan iemand die zijn of haar eigen verhaal helemaal kon projecteren op het werk dat ik geschilderd had. Soms schrok ik er zelf van. Daar haal ik heel veel voldoening uit en ik merk dat het echt wat met me doet. Dat vind ik op zich al een heel mooi doel, dat je mensen echt blij kan maken.’ Uiteindelijk laat Alferink toch wat van de bescheidenheid los. ‘Als er iemand ooit een keer een nieuwe Jan van Eyck in mijn werk ziet, zou ik dat heel vet vinden, haha! Of als ze er alleen al iets van in herkennen. Daar ben ik nog lang niet, maar schilder ik nu wel continu voor en blijf ik hard voor werken. Dan hoop ik dat ik over een aantal jaar een ander, nieuw doel kan noemen om na te streven.’

